

РЕШЕНИЕ

№ 247

гр. Горна Оряховица, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Трифон П. Славков

при участието на секретаря Силвия Д. Николова
като разгледа докладваното от Трифон П. Славков Гражданско дело № 20234120101565 по описа за 2023 година

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 26, ал.2, предл. първо, вр. чл. 44 от ЗЗД, вр. чл. 52 от ЗН, вр. чл. 49, ал.2 от ЗН от И. И. А., в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетната В. Д.а Д.а срещу Д. А. Д., за прогласяване нищожността на направения от ответника отказ от наследство оставено му от баща му А.Д.Н., вписан в особената книга на РС-Г. Оряховица под №50/17.03.2023 г. по ч.гр.д.№ 623/2023 г., поради липса на предмет.

Ищцата твърди, че е кредитор на ответника, т.к. по гр. д. № 2370/2017 г. по описа на РС- Г. Оряховица бил осъден да заплаща чрез нея на детето си издръжка в размер на 130 лв. месечно. Поради неизпълнение от страна на ответника образувала изпълнително дело № 177/2022 г. по описа на съдебно изпълнителна служба при РС-Г. Оряховица. При проверка на движението по изпълнителното дело на 02.06.2023 г. установила, че ответникът на 17.03.2023 г. направил отказ от наследството оставено му от А.Д.Н., когато следвало да се извършват принудителни действия спрямо имуществото му. Към датата на исковата молба ответникът не бил изплатил задълженията си по изпълнителното дело и не разполагал с друго имущество освен това, оставено от неговия наследодател. Счита, че отказът от наследство целели да възпрепятства удовлетворяването ѝ в качеството на кредитор и цели

намаляване на имуществената маса на длъжника/ответника. Посочва, че ответникът още на 30.05.2018 г. е приел наследството оставено от баща му, т.к. продал с останалите двама наследници на баща му недвижим имот, който бил собственост на баща му А.Д.Н., за което бил съставен нотариален акт за покупко-подажба на недвижим имот № *** г. на нотариус К. Боева. Моли съда да уважи предявения иск, като постанови решение с което да прогласи за нищожен отказа направен от ответника, т.к. бил направен след като вече е прием наследството от баща си. Претендира разноски.

С писмения отговор на исковата молба ответникът оспорва иска. Счита, че с предявения иск е положен на тормоз от страна на ищцата, която образувала няколко дела срещу него. Счита отказът му за правилен и законосъобразен. В допълнителния писмен отговор посочва, че действително на 30.05.2018 г. заедно с майка си и сестра си са продали имот, който е бил собственост на общия им наследодател, но цялата сума която получил от продажбата му, превел на ищцата за издръжка на децата им. Счита за несериозно да се твърди, че с тази продажба е приел цялото наследство на баща си и се обогатил неоснователно. Исква от съда да отхвърли предявения иск.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, направи следните фактически и правни изводи:

Съдът намира за допустим предявения установителен иск от кредитор ищцата И. И. А., която в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетната В. Д.а Д.а е предявила срещу ответника Д. А. Д., който е законен наследник на А.Д.Н. за установяване нищожността на отказа от наследство поради предшестващо приемане на наследството му, съобразно Постановление № 7/1973 г. на Пленума на ВС на РБ т. 3 б. "д", представляващо задължителна съдебна практика на ВС на РБ по смисъла на т. 2 от Тълкувателно решение № 1/19.II.2010 г. на ОСГТК на ВКС на РБ, във връзка с чл. 280, ал. 1, т. 1 от ГПК. Ищцата доказва с представените справки и изисканото изп. д. №177/2022 г. СИС при РС-Г. Оряховица, че е кредитор на ответника по издаден изпълнителен лист от 20.05.2022 г. по гр. д. №2370/2017 г. на РС-Г. Оряховица.

Съобразно теорията и константната съдебна практика отказът от наследство е изричен, формален и неоттегляем акт. Касае се за окончателно

волеизявление, след което последвалото приемане е нищожно. Както приемането на наследството, така и отказът от наследство изчерпват възможността след неговото надлежно заявяване да се извърши обратното действие. Второто по ред изявление няма предмет, поради което то е недействително. /Решение № 310 от 9.04.2009 г. на ВКС по гр. д. № 721/2008 г., III г. о., ГК; Решение № 112 от 19.02.2004 г. на ВКС по гр. д. № 520/2003 г., I г. о./.

При наличие на спор относно действителността на отказа от наследство следва да бъде извършена преценка дали действията и изявленията на призованите към наследяване, извършени след откриване на наследството, не представляват приемане на наследството. От анализа на представените по делото писмени доказателства е видно, че преди момента на вписване на оспорения отказ от наследство ответникът, заедно с останалите наследници по закон на А.Д.Н. на 30.05.2018 г., са продали на Н.С.И. за сумата от 900 лв. недвижим имот, който е бил собственост на баща им и техен наследодател. Имотът е подробно описан в нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № *** г. на нотариус с рег. № 295 – Кр. Боева, вписан в Служба по вписванията под № 4, том 10, дело № 998, вх. № 2819/30.05.2018 г.

С определение вписано в протокола от о.с.з. проведено по делото на 27.02.2024 г. е отделено на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК като безспорно и съответно ненуждаещо се от доказване между страните обстоятелството, че описания по-горе недвижим имот е бил собственост на наследодателя на ответника Д. Д..

Доколкото наследството съставлява съвкупност от активи и пасиви, действията, касаещи усвояване на активи на наследодателя, следва да се приемат за релевантни с оглед формиране на извод за извършено приемане на наследството с конклюдентни действия.

От изложеното следва, че отказът от наследството на А. Д. извършено от ответника следва по време фактическите му действия по приемане на наследството, каквото представляват продажбата на съответната му идеална част от земеделските земи оставени от наследодателя му. Поради това и направения впоследствие отказ от наследство от своя страна е нищожен, което обуславя основателността на предявения установителен иск.

По разноските:

С оглед изхода на правния спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски в размер на 700 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение и 50 лв. за заплатена държавна такса, съгласно представено списък по чл. 80 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НЕДЕЙСТВИТЕЛЕН отказът от наследство заявен пред РС-Г. Оряховица по реда на чл. 52 ЗН от Д. А. Д., ЕГН ***** по отношение на наследството, останало след смъртта на неговия наследодател А.Д.Н., ЕГН*****, починал на 10.03.2018 г., вписан в особената книга на РС-Г. Оряховица под пореден № 50/17.03.2023 г.

ОСЪЖДА Д. А. Д., ЕГН *****, с настоящ адрес: с. С., общ. С., ул. ***, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на И. И. А., ЕГН *****, с адрес: с. Ц.к., общ. В.Т., ул. ***, сумата от 50 лв. за държавна такса и сумата от 700 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.7 ал.2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____